

Arrest

nr. 54 009 van 30 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. PORTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2010 wordt de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 14ter. Dit is de bestreden beslissing:

“De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks -of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art 11,§ 2, eerste lid, 2° van de wet). Uit een fax komende van het gemeentebestuur d.d. 13 september 2010 blijkt dat er geen samenwonen meer is tussen beide echtgenoten. De gegevens uit het Rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwonen meer is sedert 11 juni 2010 Mevrouw (...) verblijft te X, terwijl de heer (...), verblijft te X

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen ...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“2.1 Eerste middel: Genomen uit de schending van het artikel 10, § 1, 4° artikel 11 § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 en het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoeker mocht op 19 augustus 2008 in toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 toegang verkrijgen tot het Belgische Rijk. Verzoeker was wettelijk getrouwd met mevrouw El Ammarati Kaouthar, waardoor verzoeker onder de procedure van gezinshereniging rechtsgeldig naar België kon komen en verblijven. Het rechtmatig verblijf van verzoeker wordt niet in vraag gesteld. De op 18 september 2009 afgeleverde kaart van tijdelijk verblijf was geldig tot 18 september 2010. (STUK 1) De aan verzoeker afgeleverde arbeidskaart d.d. 27 mei 2010 is geldig tot en met 19 mei 2011. (STUK 1) Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds sinds zijn aankomst in België, getracht heeft om zich zelfstandig te ontwikkelen, zonder enig beroep te doen op bestaansmiddelen die door de Belgische Staat zou worden aangeboden. Verzoeker is reeds sinds maart 2009 werkzaam en is quasi-onafgebroken werkzaam geweest tot op heden. (STUKKEN 4 tot en met 10) Er dient allerminst te worden vastgesteld dat verzoeker zich op “duurzame wijze” in België heeft gevestigd. Niet alleen heeft verzoeker zijn economische activiteiten ontplooid in België, eveneens heeft verzoeker zijn sociaal leven in België gevestigd. Dit in eerste instantie door zich te voegen met zijn echtgenote sinds 19 augustus 2008. In tweede instantie door quasi-onmiddellijk de nodige stappen te ondernemen om te kunnen voorzien in zijn eigen behoeften. Verzoeker heeft zich als het ware onmiddellijk zelfstandig gemaakt en heeft zich daardoor op versnelde wijze op “duurzame wijze” in België gevestigd. De stukken 4 tot en met 10 getuigen van deze duurzame vestiging van verzoeker in België. Daarenboven wordt door het willekeurig optreden van de overheid het artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens geschonden: “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn gezinsleven. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van derden.”

(...) Geen van bovenvermelde voorwaarden zijn vervuld om de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Verzoeker heeft geen strafrechtelijk verleden, noch enige strafrechtelijk feiten gepleegd sinds zijn verblijf in België sinds 19 augustus 2008. Het economisch welzijn wordt door de activiteiten van verzoeker bevorderd. Verzoeker is immers werkzaam en draagt zijn “steentje” bij tot het sociaaleconomisch welzijn van de Belgische maatschappij/samenleving. Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde, noch voor de volksgezondheid, de goede zeden, de rechten en vrijheden van derden. De bestreden beslissing is met andere woorden op basis van loutere legislatieve voorwaarden genomen, zonder enige vorm van controle naar de feitelijke situatie. De bestreden beslissing maakt dan zonder meer een inbreuk uit op het artikel 10, §1, 4° artikel 11, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 en het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het eerste middel is dan ook gegrond.”

2.1.2. Artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° (...);

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”

Verzoeker voert de schending aan van artikel 10, §1, 4° en van artikel 11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet terwijl de bestreden beslissing steunt op artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan voornoemde bepalingen niet dienstig aanvoeren. Bovendien betwist verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat hij niet meer samenwoont niet.

Krachtens artikel 8, eerste lid van het E.V.R.M. heeft ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het E.V.R.M. dient verzoeker te

vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het E.V.R.M. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het E.V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Artikel 8 van het E.V.R.M. kan evenwel niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Om de omvang van de verplichtingen van de staat te beoordelen, moeten alle aspecten van de situatie in aanmerking genomen worden, waaronder de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang van de staat (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 34-38).

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker vormt geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt immers aan dat uit artikel 8 E.V.R.M. niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. M. Van De Putte, "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.Vreemd. 1994, (3), 12).

Verzoeker maakt met zijn betoog: "Verzoeker heeft geen strafrechtelijk verleden, noch enige strafrechtelijk feiten gepleegd sinds zijn verblijf in België sinds 19 augustus 2008. Het economisch welzijn wordt door de activiteiten van verzoeker bevorderd. Verzoeker is immers werkzaam en draagt zijn "steentje" bij tot het sociaaleconomisch welzijn van de Belgische maatschappij/samenleving. Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde, noch voor de volksgezondheid, de goede zeden, de rechten en vrijheden van derden" niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. schendt.

Het eerste middel is ongegrond

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: Genomen uit de schending van de 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Er dient te worden nagegaan of de administratieve overheid haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend. Dit houdt in dat concreet dient te worden nagegaan of zij zich heeft gebaseerd op de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (R.v.St., Stallaert, nr. 65.158, 11 maart 1997.) De motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve akte of reglement, moet zijn gesteund op in rechte of in feite aanvaardbare motieven die moeten blijken, zo niet uit de beslissing zelf, dan toch uit het administratief dossier. Krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor een of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze afdoende zijn. Uit de bepalingen van deze wet volgt dat enkel met de in de akte zelf vermelde redengeving rekening kan worden gehouden. Een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten valt onder de toepassing van genoemde Motiveringswet. In casu dient te worden vastgesteld dat de opgenomen motivering in de bestreden beslissing bijzonder summier is: "De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks -of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art 11,§ 2, eerste lid, 2° van de wet). Uit een fax komende van het gemeentebestuur d.d. 13 september 2010 blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen beide echtgenoten. De gegevens uit het Rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is sedert 11 juni 2010 Mevrouw (...) verblijft te 2140 BORGERHOUT Rechtestraat 5, terwijl de heer (...), verblijft te 2600 BERCHEM, Jozef Balstraat 29." Verzoeker kan vaststellen dat de bestreden beslissing weliswaar op zeer summiere wijze getracht heeft de formele motiveringsverplichting na te komen. Omtrent de materiële motiveringsverplichting stelt verzoeker zich meer vragen. Verzoeker kan immers niet achterhalen of de in de bestreden beslissing opgenomen motieven inderdaad gefundeerd zijn. Verzoeker heeft zelfs dienen vast te stellen dat er zelfs geen controle is geweest van de wijkagent om de situatie vast te stellen. De motiveringsverplichting, zoals vervat in 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd niet nagekomen, waardoor de wettelijkheid van de bestreden beslissing is aangetast."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat: *“De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks -of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art 11, §2, eerste lid, 2° van de wet). Uit een fax komende van het gemeentebestuur d.d. 13 september 2010 blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen beide echtgenoten. De gegevens uit het Rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoning meer is sedert 11 juni 2010 Mevrouw (...) verblijft te 2140 BORGERHOUT Rechtestraat 5, terwijl de heer (...), verblijft te 2600 BERCHEM, Jozef Balstraat 29”*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoeker betwist het motief in de bestreden beslissing dat hij niet meer samenwoont niet. Hij toont derhalve niet aan dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC